

New York Times Bestseller

KENDARE BLAKE

JEDNA PANUJE, DRUHÁ SE BOURÍ.

FRAGMENT

Dvě temné vládkyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

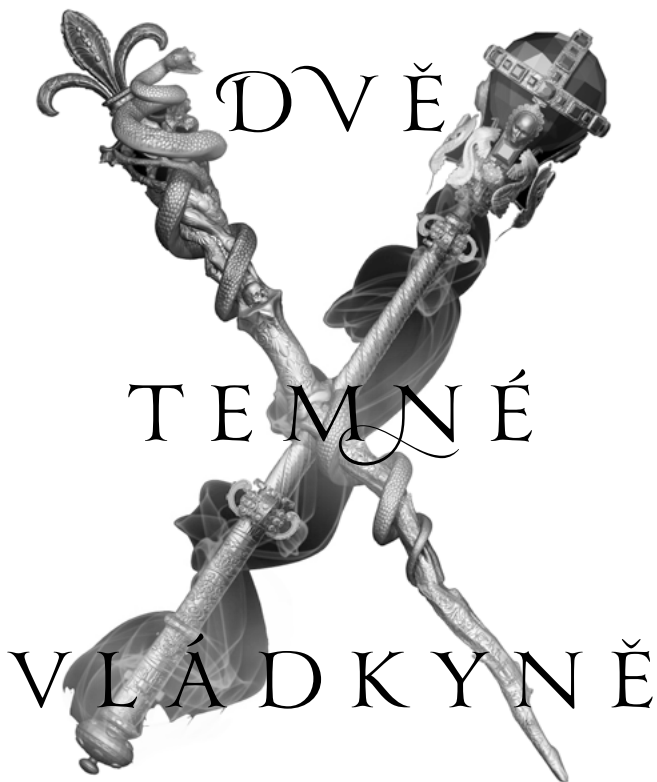
FRAGMENT

Kendare Blake
Dvě temné vládkyně
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KENDARE BLAKE

FRAGMENT

TWO DARK REIGNS © Kendare Blake, 2017
Translation © Alžběta Kalinová, 2020

ISBN 978-80-253-4765-2 (pdf)
ISBN 978-80-253-4766-9 (epub)
ISBN 978-80-253-4767-6 (mobi)

HLAVNÍ POSTAVY

INDRID DOWD

Hlavní město, domov královny Kathariny

ARRONOVÉ

Natalia Arronová

Hlava rodu a předsedkyně Černé rady

Genevieve Arronová

Mladší sestra Natalie

Antonin Arron

Mladší bratr Natalie

Pietyr Renard

Nataliin synovec, syn jejího bratra Christophy

ROLANTH

Sídlo královny Mirabelly

WESTWOODOVI

Sára Westwoodová

Hlava rodu Westwoodových. Živel: voda

Bree Westwoodová

Dcera Sáry Westwoodové, přítelkyně královny. Živel: oheň

VLČÍ PRAMEN

Sídlo královny Arsinoe

MILONEOVI

Cait Miloneová

Hlava rodu Miloneových. Familiár: vrána Eva

Ellis Milone

Manžel Cait a otec jejích dětí. Familiár: bílý kokršpaněl Jake

Caragh Miloneová

Starší dcera Cait, ve vyhnanství v Černé chatě. Familiár: hnědá fena Juniper

Madrigal Miloneová

Mladší dcera Cair. Familiár: vrána Aria

Juillenne „Jules“ Miloneová

Dcera Madrigal. Nejsilnější naturalistka za několik desítek let a přítelkyně královny. Familiár: puma Camden

SANDRINOVI

Matthew Sandrin

Nejstarší ze Sandrinových synů, někdejší snoubenec Caragh Miloneové

Joseph Sandrin

Prostřední syn Sandrinových. Přítel Arsinoe. Pět let strávil ve vyhnanství na pevnině.

OSTATNÍ

William „Billy“ Chatworth Junior

Nevlastní bratr Josepha Sandrina, jeden z nápadníků královen

Paní Chatworthová

Jane

Emilia Vatrosová, *válečnice z města Bastian*

Mathilda, *jasnovidka*

CHRÁM

Nejvyšší kněžka Luca

Kněžka Rho Murtraová

Elizabeth

Kněžka čekatelka a přítelkyně královny Mirabelly

ČERNÁ RADA

Natalia Arronová, *travička*

Genevieve Arronová, *travička*

Lucian Arron, *travič*

Antonin Arron, *travič*

Allegra Arronová, *travička*

Paola Vendová, *travička*

Lucian Marlowe, *travič*

Margaret Beaulinová, *válečnice*

Renata Hargroveová, *bez daru*

ČERNÁ CHATA

400 LET PŘED NAROZENÍM MIRABELLY, ARSINOE A KATHARINY

Když se porod rozběhl, byl těžký a plný krve. U královny válečnice se ani nedalo nic jiného čekat, zvláště od královny tak zocelené v bojích, jako byla Philomena.

Porodní bába jí přiložila na čelo studený obklad, ale královna ho zahodila.

„Bolest pro mě nic neznamená,“ procedila. „Vítám tento poslední boj.“

„Myslíte, že v Louisově zemi už vás žádné další boje nečekají?“ zeptala se jí porodní bába. „I kdyby váš dar po odjezdu z ostrova zeslábl, neumím si něco takového představit.“

Královna se zadívala směrem ke dveřím, v nichž zahlédla pochodovat sem a tam Louise, svého krále manžela. V černých očích se jí vzrušením z porodu zablýsklo. Havraní vlasy se jí leskly potem.

„Ten už to chce mít všechno za sebou. Nevěděl, co ho se mnou čeká.“

Stejně jako nikdo jiný. Celá vláda královny Philomeny byla poznamenaná válkou. Hlavní město zaplavili válečníci. Nechala postavit dlouhé lodě a plenila pobřežní vesnice všech okolních zemí krom země svého manžela. Ale teď to vše skončilo. Osm let brutálního panování válečnice. Krátká doba v porovnání s ostatními královnami, nicméně ostrov i tak vyčerpala. Královny válečnice znamenaly slávu a neklid. Ochranu. Nebyl to jen její manžel, komu se ulevilo, když jí Bohyně konečně seslala trojčata.

Přišel další stah. Philomena se celá napjala. Když pootočila koleno, spatřila na prostěradle další příval tmavé krve.

„Vedete si skvěle,“ zalhala jí porodní bába. Co mohla vědět? Byla mladá a v Černé chatě sloužila teprve krátce. Patřila sice k travičům, a tudíž ovládala léčitelství, ale přestože už asistovala u mnoha porodů, na porod královen se nedalo nijak připravit.

„To ano,“ usmála se Philomena. „Krvácím jako pravá královna válečnice. Ale stejně myslím, že mě to zabije.“

Porodní bába znovu namočila hadr do vody, vyždímala ho a připravila pro případ, že by jí Philomena nakonec dovolila obklad použít. Možná k tomu opravdu dojde. Kdo by si toho koneckonců všiml? Jakmile královna porodila trojčata, pro ostrov jako by zemřela tak jako tak. Koně, kteří měli ji a Louise odvézt k lodi, už čekali osedlaní. Philomena s Louisem by se na ostrov už nikdy nevrátili. Dokonce i drobná porodní bába by na ni vzápětí po porodu zapomněla. Dělal, že se o královnu opravdu stará, ale jejím jediným cílem bylo udržet ji naživu dost dlouho, aby mohla porodit trojčata.

Philomena se podívala na stůl plný bylinek, čistých černých ručníků a sklenic s lektvary na bolest, které samozřejmě všechny odmítla. Zahlédla na něm i nože. Aby bylo možné porodit nové královny císařským řezem, kdyby se stará královna ukázala jako příliš slabá. Philomena se usmála. Porodní bába vypadala jako malá hodná myška. Sledovat, jak se jí snaží rozřezat břicho, by mohlo stát za to.

Bolest ustoupila a Philomena si povzdechla.

„Mají naspěch,“ poznamenala. „Stejně jako kdysi já. Už od narození někam pospíchám. Abych po sobě zanechala nějakou stopu. Možná jsem od začátku tušila, že na to budu mít málo času. Nebo mi možná právě ten věčný spěch zkrátil život. Vy jste přišla z chrámu, že ano? Než jste nastoupila do téhle osamělé služby?“

„Ano, tam jsem se učila, má královno. V chrámu v Prynnu. Ale přísahu jsem nikdy nesložila.“

„Jistěže ne. Vidím, že nemáte na zápěstí žádné tetování. Nejsem slepá.“ Pak přišel další stah a další vlna krve. Čas mezi nimi se zkracoval.

Porodní bába ji chytila za bradu a zkontrolovala jí zorničky.

„Začínáte slábnout.“

„Ne,“ hlesla Philomena a klesla zpět na postel. Položila si na obrovské břicho obě dlaně, téměř v mateřském gestu. Ale nehodlala se na malé královny ptát. Ty už nebyly její starost. Všechny patřily jen a jen Bohyni.

Znovu se opřela o lokty. Z očí jí zářil temně odhodlaný pohled. Luskla na porodní bábu, aby zaujala místo mezi jejíma nohama.

„Můžete začít tlačit,“ povzbudila ji porodní bába. „Bude to dobré, jste silná.“

„Neříkala jste zrovna, že slábnu?“ zasténala Philomena.

První královna se narodila v tichosti. Dýchala, ale když ji porodní bába plácla do zad, ani nezaplakala. Byla maličká, krásně souměrná a na tak těžký, krvavý porod i dost růžová. Porodní bába ji zvedla a ukázala Philomeně. Na okamžik je propojila skrz pupební šňůru královnina krev.

„Leonine,“ pojmenovala Philomena maličkou královnou. „Naturalistka.“

Porodní bába její slova nahlas zopakovala a miminko odnesla, aby ho mohla omýt, položit do kolíbký a zavinout do jasně zelené deky s květinovou výšivkou. Netrvalo dlouho a narodila se další královna. S křikem a zaťatými pěstičkami.

„Isadora,“ vydechla Philomena. Děťátko se rozplakalo a zamrkalo na ni velkýma černýma očima. „Jasnovidka.“

„Isadora, jasnovidka,“ zopakovala porodní bába a odnesla ji, aby ji zavinula do žluto-šedé deky, do barev jasnovidců.

Třetí královnou jako by na svět přinesla vlna krve. Bylo jí tolik a byla tak temná, že Philomena už otevřela ústa, aby ohlásila příchod další královny válečnice, ale nakonec vyřkla něco jiného.

„Roxana. Elementálka.“

Porodní bába zopakovala poslední jméno, holčičku odnesla, umyla, zabalila do modré deky a položila do poslední kolíbký. Philomena na posteli ztěžka oddechovala. Měla pravdu. Cítila to v kostech. Ten porod ji zabil. Díky své síle možná přežije ještě šití a posadí se do sedla, ale Louis se domů vrátí už jen s jejím tělem, které buď pohřbí v rodinné hrobce, nebo shodí cestou přes palubu do moře. Její povinnost vůči ostrovu skončila a ostrov už neměl k jejímu osudu co říct.

„Bábo!“ vzdychla Philomena, když jí projela další vlna bolesti.

„Ano, ano,“ uklidňovala ji porodní bába. „To jsou jen dozvuky porodních bolestí. To přejde.“

„To nejsou dozvuky. To je...“

Svraštila čelo a kousla se do rtu, aby naposledy zatlačila.

V tu chvíli porodila další holčičku. Jednoduše, bez jakýchkoli okolků. Otevřela černé oči a zhluboka se nadechla. Další dítě. Další královna.

„Modrá královna,“ vydechla porodní bába. „Čtvrté dítě.“

„Dejte mi ji.“

Porodní bába na ni jen nevěřícně zírala.

„Tak dejte mi ji!“

Vzpamatovala se, miminko zvedla a Philomena jí ho vytrhla z rukou.

„Illiann,“ hlesla. „Elementálka.“ Její ztrhanou, vyčerpanou tvář rozzářil úsměv. Jakékoli zklamání, že neprodila žádnou královnu válečnici, z ní vyprchalo. Protože tohle byl její velký

osud. Požehnání pro celý ostrov. Které všem přinesla ona, Philomena.

„Illiann,“ zopakovala šokovaná porodní bába. „Elementálka, Modrá královna.“

Philomena se rozesmála a zvedla dětátko v rukách.

„Illiann!“ zvolala. „Modrá královna!“

Dny strávené čekáním na příjezd zástupců rodů do Černé chaty se vlekly. Po narození Modré královny se poslové rozjeli s novinami zpět do svých měst. Čekali v Černé chatě s osedlanými koňmi od chvíle, kdy začal porod.

Čtvrté dítě. To bylo něco tak nevídaného, že to mnozí považovali čistě za legendu. Když jim to porodní bába oznámila, žádný z mladých poslů netušil, co dělat. Nakonec na ně musela zařvat.

„Modrá královna! Požehnání od Bohyně! Musejí přijet úplně všichni. Všechny rodiny! I nejvyšší kněžka! Tak už jedte!“

Kdyby se narodila jen trojčata, do chaty by dorazily jen tři rodiny a menší družina kněžek. Traversové pro naturalistku, Westwoodové, jejichž rod vystoupil na výsluní teprve nedávno, pro elementálku a Lermontové pro nebohou malou královnu jasnovidku, aby dohlédli na její utopení. Ale příchod Modré královny znamenal, že do chaty musely přijet hlavy nejsilnějších rodů všech darů zastoupených na ostrově. Klan Vatosů obývající hlavní město a město válečníků, Bastian. A dokonce i Arronové, traviči z Prynnu.

V chatě stály pod temně hnědými dřevěnými trámy čtyři kolíčky. U východní stěny, aby na ně dopadalo ranní slunce. Všechny královny tiše ležely, až na tu zavinutou v šedo-žluté dece. Malá jasnovidka se téměř neustále vrtěla. Možná proto, že díky svému daru tušila, co ji čeká.

Ubohá malá jasnovidka. Její osud byl zpečetěn od samého začátku. Od doby šílené královny Elsabet, jež svého daru využila k tomu, že dala vyvraždit celé tři rodiny, které proti ní podle jejích slov kuly pikle, královny jasnovidky hned po narození topili. Černá rada tak rozhodla poté, co se jí podařilo vyrvat královně Elsabet moc z rukou. Nikdo už nechtěl riskovat, že by se podobně nespravedlivý masakr měl kdy opakovat.

Brzy po porodu porodní bába povlečení staré královny spálila. Bylo tak nasáklé krví, že už nešlo vyčistit. Nad tím, kde někdejší královna je nebo v jakém je stavu, nepřemýšlela. Při pohledu na prostěradlo mohla jen předpokládat, že Philomena je mrtvá.

Za týden po porodu dorazila první z rodin. Lermontové, jasnovidci ze Slunečního dolu, města na severozápadě ostrova. Měli to do Černé chaty nejbliž, nicméně trvali na tom, že narození dítěte předpověděli a že když k nim dorazil posel, byli už připraveni na cestu. Přejeli pohledem čtyři černé kolíčky a s vážným výrazem se zahleděli na svou malinkou královnu.

O den později dorazili Westwoodové, nový vůdčí rod elementálů. Blázni. Mohli se nad svou malou královničkou rozplynout. Dokonce jí přivezli jasně modrou deku.

„Nechali jsme ji ušít speciálně pro ni,“ prohlásila Isabelle Westwoodová, hlava rodiny. „Nevidím důvod, proč by ji nemohla mít, přestože její život bude krátký.“

Po nich dorazili z Tuleního zálivu Traversové a téhož večera těsně za sebou i Arronové a bojovní Vatrosové, aby se stali tichými svědky. Vatrosové, bohatí a s darem posíleným vládou královny válečnice, s sebou z hlavního města přivezli také nejvyšší kněžku.

Porodní bába před ní poklekla a sdělila jí jména královen. Když vyřkla jméno „Illian“, nejvyšší kněžka sepjala ruce.

„Modrá královna,“ hlesla a zamířila ke kolíbcce. „Skoro tomu ani nemůžu uvěřit. Myslela jsem, že se posel spletl.“ S těmi slovy se pro dítě sehnula a zdvihla ho do náručí zahaleného do záhybů bělostného kněžského roucha.

„Modrá královna, elementálka,“ dmula se pýchou Isabelle Westwoodová, ale nejvyšší kněžka ji jediným pohledem umlčela.

„Modrá královna patří nám všem. Nebude vyrůstat v domě elementálů. Bude žít v hlavním městě, v Indrid Downu. Se mnou.“

„Ale,“ vyhrkla porodní bába. Všichni přítomní se k ní otočili. Do té doby jako by si ani nevšimli, že tam je.

„Vy, porodní bábo, se zbavíte královniných sester a pak pojedete s námi.“

Porodní bába svésila hlavu.

Naturalistickou královnu nechala v lese napospas zemi a zvěři. Nebohá královna jasnovidka byla utopena v nedalekém potoce.

A když pokládala královnu elementálku na malý vor, aby ji vyslala na volné moře, ona i děťátko plakaly. Leonine, Isadora i Roxana. Navráčeny Bohyni, která seslala Illian, aby vládla místo nich. Illian, požehnaná a Modrá.

PALÁC VOLROY

Královna Katharina právě v Západní věži seděla modelem malíři, který dostal za úkol namalovat její portrét, v jednom z pokojů orientovaných na západ s vysokým stropem, jen o patro níž, než se nacházely její komnaty. V levé ruce držela prázdnou lahvičku, která se na plátně měla stát krásným jedem, a okolo pravé měla omotané bílé lano, jež měly tahy štětce proměnit v Šipku.

Otočila hlavu směrem k oknu a zadívala se ven na Indrid Down. Na tmavě hnědé střechy domů na severním okraji města i silnice mizející v kopcích, na nebe, k němuž z komínů stoupaly sloupce kouře a jež protínaly vysoké kamenné věže v centru města. Byl krásný a klidný den. Lidé pracovali, rodiny spolu jedly, smály se a hrály si. A ona se toho rána probudila v Pietyrově náručí. Všechno bylo v pořádku. Vlastně víc než v pořádku, když teď byly její sestry konečně mrtvé.

„Zvedněte, prosím, bradu, královno Katharino. A narovnejte se mi, prosím.“

Katharina uposlechla a malíř se poněkud bázlivě usmál. Nechala se malovat od nejvyhlášenějšího mistra v celém hlavním městě, který byl zvyklý malovat traviče i s jejich typickými atributy. Ale tentokrát nepracoval na obyčejném portrétu, nýbrž na portrétu samotné korunované královny. A při něčem takovém se zapotí i ten nejsuverennější mistr.

Usadili Katharinu tak, aby jí bylo přes pravé rameno vidět skrz okno na panství Greavesdrake. Původně to byl její nápad, přestože si ho později jistě přivlastní Arronové. Neudělala to pro ně. Udělala to pro Natalii, jako drobnost, jíž by uctila velkou hlavu rodu, ženu, která ji vychovala jako vlastní. To díky ní zůstane Greavesdrake v jejím srdci navždy. Jako stín vlivu dopadající na celou její vládu. Chtěla mít na portrétu v klíně i urnu s Nataliiným popelem, ale Pietyr jí to rozmluvil.

„Královno Katharino,“ pozdravil ji, když vešel do pokoje, okouzující jako vždy. V černém saku, šedé košili a se světlými vlasy sčesanými z čela. Zastavil se za malířem. „Vypadá to dobře, budete krásná.“

„Krásná,“ zopakovala, přechytila si v ruce prázdnou lahvičku a na druhé trochu popotáhla lano. „Připadám si spíš směšně.“

Pietyr poklepal mistra po rameni. „Potřeboval bych být s královnou chvíli o samotě, kdyby vám to nevadilo. Co kdybyste si dali krátkou přestávku?“

„Samozřejmě,“ přikývl malíř, odložil štětec, rychle přešel očima lahvičku i lano, aby věděl, jak je pak znovu umístit, a odešel.

„Vážně to vypadá skutečně?“ zeptala se Katharina, jakmile se za ním zavřely dveře. „Neodvažuju se podívat. Možná jsme měli přece jen nechat povolát nějakého mistra z Rolanthu. I ten teď patří mně a víš, že tamní umělci jsou šikovnější.“

„Jenže ani tomu nejlepšímu malíři z Rolanthu by se nedalo věřit, že portrét schválně nezkaží tak brzy po sporném nástupnickém roce.“ Pietyr došel za ní k oknu a chytil ji kolem pasu. „Malíř travičů je nejlepší volba.“ S těmi slovy ji sevřel pevněji a trochu zaťal prsty do korzetu. „Vzpomínáš na ty první dny na panství? Připadá mi to jako věčnost.“

„Mně to připadá jako věčnost všechno,“ zamumlala Katharina. Pamatovala si na svou někdejší ložnici, na pruhované hedvábné povlečení, na měkké polštáře. Na to, jak seděla na posteli, objímala je a poslouchala Nataliiny příběhy. Na knihovnu i sametové závěsy sahající od stropu až dolů na zem, v jejichž záhybech se schovávala, kdykoli za ní poslali Genevieve s nějakým jedem.

„Nemáš pocit, jako by byla Natalie pořád tady, Pietyre? Jako bychom ji mohli spatřit, jak stojí se založenými rukama před okny ve své pracovně, jen kdybychom se dost snažili?“

„Ano, drahoušku,“ řekl Pietyr. Pak ji políbil na čelo, na tvář a na ouško, až jí celým tělem projelo vzrušení. „Ale nikdy o tom nemluv s nikým jiným než se mnou. Víím, jak jsi ji měla ráda. Jenže teď jsi královna. Jsi korunovaná královna. Není čas na

děťinské sny. Pojď, podívej se.“ Dovedl ji ke stolu, na němž se už vršila hromádka dokumentů čekající na její podpis.

„Co to je?“

„Pracovní rozkazy,“ vysvětlil jí Pietyr. „Pro lodě, které vypravíme jako dar k Nicolasově rodině. Šest nádherných lodí, které snad ulehčí žal rodu krále manžela.“

„Dostanou víc než jen lodě,“ poznamenala Katharina. Avšak vše, co jim dají, bude jen slabou útěchou. Martelové vyslali na Fennbirn svého dědice, aby se stal králem ženichem, a on nepřežil ani týden, než zahynul po pádu z koně. Ošklivá nehoda. Kůň ho shodil a on se zřítil do mělké propasti. Po tom, co se jeho hřebec vrátil sám, trvalo skoro týden, než vypátrali jeho tělo. A to už byl nebohý Nicolas dlouho mrtvý.

Kéž by jen věděli, jak dlouho přesně. Celá ta historka s pádem byla smyšlená. Lež, kterou společně vymysleli Pietyr s Genevieve, aby se nikdo nikdy nedozvěděl pravdu. Že Nicolas zemřel vedle Kathariny ve svatebním loži. Že je travičkou, doslova, a celé její tělo je jedovaté na pouhý dotek. To se nesměl nikdy nikdo dozvědět. Ani na ostrově ne, jinak by si všichni uvědomili, že nemůže porodit žádnému muži z pevniny děti. Že nemůže Fennbirnu porodit další generaci trojčat.

Kdykoli si na to vzpomněla, málem ztuhla hrůzou.

„Co to děláme, Pietyre?“ zeptala se ho a ruka jí ztuhla v pŕlce podpisu. „Jaký to má všechno smysl, když nakonec nebudu schopna dát lidu nové královny?“

Pietyr si povzdechl. „Pojď se se mnou podívat na ten portrét, Kat.“ Vzal ji za ruku a dovedl ji k plátnu. Malíř si zatím načrtl jen obrysy. Díky jeho nespornému nadání si ale už dokázala představit, jak bude vypadat hotový obraz. „Ponese název Katharina, čtvrtá královna travička. Katharina z dynastie travičů pokračující v cestě svých tří předchůdkyň. Královny Nicolý, královny Sandrine a královny Camilly. Katharino, máme spoustu času všechno napravit a zajistit ostrovu budoucnost.“

„Celou mou dlouhou vládu.“

„Přesně. Třicet, možná čtyřicet let.“

„Pietyre!“ zasmála se. „Královny už tak dlouho nevládnou.“ Pak si povzdechla a znovu se zadívala na nedokončený obraz. Vlastně se teprve rodil, neznámý, dost podobně jako ona sama. Kdo ví, jaké kroky učiní během své vlády? Kdo ví, jaké změny provede? Pietyr měl pravdu. Lid se dozví, co bude potřeba. Už teď neměl nikdo ani tušení, že byla svržena do propasti Breccia a že ji před smrtí zachránili duchové jejích padlých sester, jejichž mrtvoly tam byly po neúspěšném boji o nástupnictví svrženy stejně jako ona. Nikdo netušil, že ve skutečnosti nemá žádný vlastní dar a že si svou sílu vypůjčila od zemřelých sester, jejichž neživá krev teď kolovala v jejích žilách.

„Občas si říkám, komu ta koruna vlastně patří, Pietyre. Jestli mně, nebo jim,“ zašeptala. „Bez nich bych to nedokázala.“

„Možná. Ale teď už je nepotřebuješ. Myslel jsem,“ odkašlal si, „že už ti třeba dají pokoj a nechají tě být, když mají, co chtěly.“

Katharinu zašimralo v břicho. Od té doby, co se její sestry utopily v mlze, už tolik nežíznila po jedu ani po krvi. Pietyr měl možná pravdu. Možná že ji mrtvé královny nechají na pokoji. Snad teď zmlknou, snad je uspokojila.

Podepsala zbytek papírů, které Pietyr donesl, a když se malíř vrátil, znovu se chopila lana a prázdné lahvičky.

Mistr jí ho aranžoval kolem ruky znovu a znovu, dokud se mu to nepodařilo úplně stejně jako předtím. „Teď honem do práce, než přijdu o dobré světlo.“ Jemně jí prstem zvedl bradu a nastavil hlavu. Na okamžik se jí odvážil zahledět do očí.

„Kolik párů očí v nich vidíte?“ zeptala se ho. Malíř na ni nejistě zamrkal.

„Jen ten váš, má královno.“

Následujícího rána dorazila k jejím dveřím Genevieve, aby ji doprovodila na zasedání Černé rady. „Á, Genevieve,“ pozdravil ji Pietyr. „Pojď dál! Snídala jsi už? My zrovna dojídáme.“

Jeho hlas zněl vesele a domýšlivě, zatímco Genevievein úsměv působil nuceně, spíš jako úšklebek. Katharina ale předstírala, že si toho nevšimla. Po vraždě Natalie zůstalo v jejím rodu prázdné místo, které bude třeba zaplnit, a všichni Arronové se o něj mezi sebou chystali porvat. Krom toho se Katharina rozhodla, že i přes svou nenávist se na Genevieve zkusí podívat novými očima. Byla koneckonců Nataliinou mladší sestrou. A nyní i hlavou rodu.

„Já už jedla,“ odpověděla Genevieve a prohlédla si královnin

prázdný talíř, na němž zůstaly zbytky sýra, vařených vajec a šmouhy po džemu z jedovatého ovoce. „Myslela jsem, že jsme se domluvili, že po té nehodě s králem manželem její příjem jedů snížíme.“

„Byla to jen trocha marmelády.“

„Před dvěma dny jsem ji zahlédla, jak se cpe plody rulíku a škorpiony tak rychle, že je nestíhala kousat.“

Pietyr se na Katharinu podíval a ona zrudla. Mrtvé válečnice kolující v jejích žilách v ní probouzely touhu po lesklých čepelích, mrtvé naturalistky ji lákaly ven do zahrad a svoje potřeby občas měly i mrtvé travičky.

„Je však možné,“ podotkl Pietyr, „že se její stav nezmění, ani když její příjem jedu snížíme.“

„Přece to ale stojí za zkoušku, když máme čas. A ten je to jediný, co máme, nebo snad ne?“

Zatímco se Pietyr s Genevieve dohadovali, Katharina odešla nakrmit Šipku. Její korálovka se vysvlékla z kůže a krásně povyrosla. Dostala i pěkné nové terárium plné listí, pod nímž se mohla skrýt, a kamenů, na nichž se mohla vyhřívat. Katharina sáhla do klece a vytáhla z ní malou myšku. Moc ráda sledovala, jak za ní had vystřelí po rozehrátém písku v teráriu.

„Existuje nějaký zvláštní důvod, proč jsi mě dnes ráno přišla navštívit, Genevieve?“

„Ano. Vrátila se nejvyšší kněžka Luca.“

„Tak brzy?“ Pietyr si otřel ústa ubrouskem a vstal. Od té doby, co nejvyšší kněžka odjela spolu se svým doprovodem z chrámu

v Rolanthu, aby přesídlila do svých starých komnat v Indrid Downu, uběhly teprve dva týdny. „Měli bychom jít, Kat.“

Katharina se vydala s Pietyrem i Genevieve dolů po schodišti v Západní věži až na hlavní podlaží Volroye, kde se nacházel zasedací sál Rady. Ostatní už se v něm shromáždili a tiše si mezi sebou šuškali nad šálky čaje. Jen nejvyšší kněžka stála sama opodál, nic nepila a s nikým se nebavila.

„Nejvyšší kněžko Luca,“ pozdravila ji Katharina a potřásla stařeně rukou. „Tak jste se vrátila.“

„A jak rychle,“ zamračila se Genevieve.

„Můj doprovod ještě cestuje za mnou v povoze,“ odpověděla Luca. „Předehnal jsem je o jeden nebo dva dny.“

„Měla byste se zabydlet tady, v Západní věži,“ usmála se Katharina. „Bylo by příjemné, kdyby se i do dalšího patra vrátil život. Z dálky vypadá tak prostorně. Jen si představte mé překvapení, když jsem zjistila, kolik podlaží slouží jen jako skladiště nebo pro účely kuchyně.“

Katharina i Luca odmítaly věnovat pozornost otráveným výrazům ostatních členů Rady i vlastním nepříjemným pocitům. Katharina nemohla říct, že by měla nejvyšší kněžku ráda, a z toho, jak na ni Luca hleděla, věděla, že ani ona ji nemá v oblibě a nechová k ní důvěru. Ale tuhle dohodu uzavřela ještě Natalie. Její poslední obchod. Katharina byla odhodlaná ho ctít.

Ukázala na dlouhý černý stůl a členové Černé rady usedli na svá místa. Sloužící donesli dvě konvice s čerstvým čajem, jednu

říznutou Nataliíiným oblíbeným mangrovníkem, a doplnili nádobky s cukrem a citronem. Pak odnesli špinavé šálky a talířky s drobkou po sušenkách, rozsvítili všechny lampy a zavřeli za sebou těžké dveře. Pro Lucu přichystali křeslo navíc. Na Nataliino místo usedl Pietyr, přestože ji v čele rodu nenahradil.

Zatímco bratranec Lucian podával denní zprávu – z trhů pořádaných u příležitosti duelu se vybralo víc daní, než se čekalo, ačkoli ve Vlčím prameni si dělají starosti, že úroda bude možná nedostatečná –, Katharina se snažila ze všech sil dávat pozor. Ovšem každodenní starosti ostrova toho dne nezajímaly nikoho.

„Jak dlouho budeme ještě muset čekat?“ vyprskla najednou Renata Hargroveová.

„Uklidněte se, Renato,“ napomenula ji Genevieve.

„Neuklidním! Natalia slíbila chrámu tři místa v Radě. A vy víte, komu patří,“ řekla a podívala se na Luciana Marlowa, Paolu Vendovou a Margaret Beaulinovou. Ti jediní zasedali v Radě, přestože nepatřili ke klanu Arronů. Marlowe a Vendová byli aspoň traviči, ale Margaret byla válečnice, a nebohá Renata dokonce ani neměla žádný dar.

„Jak můžete vědět, komu ta místa momentálně patří, když si tím nejsem jistá ani já?“ otázala se jí mírně Katharina a zadívala se na ni. Renata jako by se ve svém křesle celá scvrkla. Katharině se líbilo, že v lidech dokáže vzbudit takovou reakci. Nepůsobí sice nijak děsivým dojmem a po letech trávení zůstane už navěky drobná, celá zjizvená a bledá, ale má toho v sobě víc. Dokonce ještě

víc než duše všech královen, jejichž těla byla za všechna tisíciletí svržena do propasti Breccia. A dozví se to celý ostrov.

„V jednom má nicméně Renata pravdu,“ pokračovala. Luca na ni vycenila zuby v úsměvu. „Vrátila jste se, nejvyšší kněžko. A po cestě jste určitě přemýšlela, koho na ta místa dosadíte.“ Doufala, že Luca se nevydrží dívat do očí královně, která porazila její milovanou Mirabellu. Že se jí nedokáže poklonit a nikdy se nevrátí. Neměla si dělat plané naděje. Koneckonců, ještě předtím, než Mirabella s Arsinoe zmizely v mlze, Luca souhlasila, že bude předsedat Mirabellině popravě.

„Ano,“ přitakala Luca. „Rozhodla jsem se nominovat sebe, Rho Murtraovou a Bree Westwoodovou,“ dodala se zdviženou bradou.

Lucian s Allegrou tiše zaúpěli.

„Nikdy,“ vyhrkl Pietyr.

Katharina se zamračila. Jediným skutečným překvapením byla Bree Westwoodová. Očekávala, že Luca si vybere Sáru, hlavu vedoucího rodu elementálů. Ne Bree, tu špinavou couru, která si zahrává s ohněm. Mirabellinu nejlepší kamarádku.

„Nejvyšší kněžka v Černé radě zasedat nemůže,“ vyprskla Genevieve.

„Není to sice běžné, ale za starých časů to nebylo neslýchané.“

„Chrám si má přece udržovat nestrannost!“

„Nestrannost vůči královnám. Ne vůči dění na ostrově,“ odmávla Luca stížnost s přezíravým pohledem. Genevieve se vzteky rozechvěly rty.

„Nuže, královno Katharino,“ pokračovala Luca. „Tak zní má volba. Koho jste se rozhodla nahradit vy?“

Katharina se rozhlédla po členech Rady. Vlastně to nebyla její Rada. Byla Nataliina. Někteří zasedali ještě za vlády královny Camilly. Cítila, jak z nich vyzařuje nepřátelství, a mrtvé královny pod její kůží se probudily.

Arronové čekali, že sesadí tři jiné členy. Ostatní by jí ale řekli, že právě je si má ponechat, aby byly v Radě lépe zastoupeny zájmy všech. I těch bez daru. Genevieve by jí řekla, že má členy nominované Lucou rovnou zamítnout. A všichni z nich byli jistě toho názoru, že by měla nahradit Pietyra. Neuniklo jí, jak se na něj dívali, jak se zamračili pokaždé, když se k ní přiblížil nebo se jí dotkl.

Ale ať si myslí, co chtějí. Její Černá rada bude jen a jen její.

„Luciane Marlowe, Margaret Beaulinová, tímto vás zprošťuji vašich povinností. Oba jste věrně sloužili koruně. Ale travičů zde máme dostatek, Luciane. A Margaret, jsem si jistá, že po mém střetu s Juillenne Miloneovou chápete mou nedůvěru vůči daru války. Krom toho bude v Radě ode dneška zasedat kněžka válečnice, která na zájmy města Bastian jistě dohlédne.“

Margaret vstala a odstrčila od stolu svou židli. Ruce k tomu nepoužila, avšak udělala to tak rychle, že si Katharina nevšimla, jestli židli odkopla, nebo odhodila čistě pomocí svého daru.

„Kněžky nemají žádný dar,“ zavrčela. „Hlas Rho Murtraové bude patřit výhradně chrámu.“

„Vážně chcete, aby byli v Černé radě zastoupeni jen Arronové a chrám?“ přidal se Lucian Marlowe.

„Ne,“ odpověděla Katharina příkře. „Renata a Paola Vendová zůstanou. Poslední místo uvolní Allegra Arronová.“

Allegra spadla čelist. Podívala se na bratra, ale Lucian na ni ne, takže se nakonec zvedla a uklonila se tak hluboce, že Katharina viděla celý její ledově plavý drdol. Tolik se podobala Natalii. A možná právě proto se Katharina rozhodla nahradit právě ji.

„Zůstanete, dokud nedorazí nově jmenovaní členové?“ požádala je.

Lucian Marlowe a Allegra přikývli, zato Margaret uhodila pěstí do stolu.

„To chcete, abych té kněžce ještě vyleštila židli? Mám ji snad provést po paláci? Takhle se nevládne. Dovolit chrámu zaujmout naše místa v Radě. Nechávat si u sebe toho kluka, jako by to byly jeho rady, co vás zajímá!“

Katharina sáhla do boty.

„Strážel!“ zvolala Genevieve, ale to už Katharina vyskočila a vrhla po Margaret jedním ze svých otrávených nožů tak prudce, že se zabodl do stolu těsně před ní.

„Já nepotřebuju žádné strážel,“ pronesla klidně a začala si pohrávat s dalším nožem.

„Tentokrát to bylo jen varování, Margaret. Další se ti zabodne přímo do srdce.“

BASTIAN

Jules Miloneová se opřela rukama o kamenné hradby. I teď v podvečer ji do dlaní hřála sluncem rozpálená hrubá malta. Před ní leželo moře a pláž, kde už se roztahovaly šedé stíny. Zvuk příboje a vůně soli ve vzduchu jí připomínaly domov, všechno ostatní však bylo jinak. Vítr v Bastianu nefoukal tak divoce a pláž nebyla plná černého písku a velkých balvanů, na kterých se sluní lachtani. Byla zlatavá, plná drobných červenobílých hladkých kamínků. Bylo tam krásně. Ale nebyl to Vlčí pramen.

Puma Camden, její familiár, se o ni zezadu otřela tak silně, až ji přitiskla ke zdi. Jules jí zabořila prsty do hebké zlaté srsti a pocítila teplo jejího těla.

Doprovázela je ještě Emilia Vatrosová, nejstarší dcera klanu Vatrošů, válečníků vládoucích v Bastianu tak dlouho, kam jen paměť sahala. Emilia se na Camden zadívala a zamračila se. Bývala by radši, kdyby ji Jules nechala doma v úkrytu. Jenže Jules

byla naturalistka, uměla nechat dozrát ovoce a nahnat ryby přímo do sítí. A bez Camden nechtěla dát ani ránu.

Camden se vztyčila na zadní a zdravou tlapou se taky opřela o hradby, aby si mohla prohlédnout moře stejně jako Jules. Ta ji rychle strhla dolů, opatrně, aby ji nechytila za pohmožděné rameno, které jí minulou zimu poranil útočící medvěd.

„To nevádí,“ uklidnila ji Emilia. „Nikdo tu není. A s tím sluncem v zádech by si ji stejně všichni spletli s velkým psem.“

Camden vytřeštila oči, jako by chtěla říct: „S velkým psem? To nemyslíš vážně!“ Líně se po ní rozmáchla tlapou, ale Emilia vyskočila nahoru na zeď. Jules zalapala po dechu. Zeď byla dost vysoká a dole pod ní ležely veliké balvany.

„Nedělej to,“ varovala ji.

„Co?“ nechápala Emilia.

„Nechod' tam. Znervózňuješ mě.“

Emilia zvedla obočí, přeskočila z kamene na kámen a zatočila se na jedné noze.

„Tak si buď nervózní, jak chceš. Já po těch hradbách během od doby, co mi bylo devět. Dar války mi dodává perfektní cit pro rovnováhu. Taky bys to dokázala. Možná i líp. Rychleji,“ ušklíbla se na zamračenou Jules. „Nebo jsi možná měla zabránit tomu, aby tvůj dar války matka naturalistka nepotlačila magií.“

S tím se Emilia začala točit kolem dokola, vrhat neviditelné dýky a sekát neviditelnými meči. Měla v sobě stejnou lehkost jako pták nebo kočka.

Možná by Jules opravdu dokázala to samé. Koneckonců byla nositelkou polydonické kletby. Byla nejen naturalistkou, ale i válečnicí.

„Kdyby Madrigal tu kletbu nsvázala kouzly, už dávno bych zešílela a utopili by mě.“

„A přesto teď zvládáš využívat i dar války. Je sice oslabený, ale máš ho. Takže by se ti možná nestalo vůbec nic,“ odporovala Emilia, otočila se a vrazila Jules imaginární meč přímo do hrdla. „Možná jsou zkazky o šílených polydonicích jen lži rozšiřované chrámem.“

„Proč by lhali?“

„Aby zabránili tomu, že bude někdo tak silný jako ty.“

Jules se nedůvěřivě zamračila a Emilia jen pokrčila rameny.

„Vidím, že si myslíš, že nemá cenu riskovat,“ pokrčila jimi znovu. „Jak chceš. Dar války máš, přestože oslabený, takže tě budu schovávat, dokud bude třeba. Dokud se nepřestaneš chtít skrývat.“

S tím se vytáhla na špičky a přeskočila na další kámen. Jenže ten ve zdi nedržel stejně pevně jako ostatní a Emilia se nebezpečně zapotácela.

„Emilie!“

Jenom se zazubila a svésila paže.

„Věděla jsem, že je uvolněný,“ zasmála se, když viděla, jak se Jules zamračila. „Znám každý kámen v těchhle hradbách. Každou puklinu v maltě. Každou skulinu v branách. A nenávidím je.“

„Proč?“ nechápala Jules a ohlédl se na Bastian, nad jehož střechami už s paprsky zapadajícího slunce vytvářely stíny. Město

jí připadalo zázračné. Opevněné, s dokonalým řádem, plné pevných budov z šedých cihel a dřeva, s tržištěm plným stánků nabízejících tolik různého zboží, kolik byste našli různých odstínů jejich různě starých červených plátěných stříšek.

„Bastian miluju,“ vysvětlila Emilia a seskočila dolů. „Nesnáším jen jeho hradby. Udržujeme je kvůli našemu daru, protože neumíme žít jinak než připravení na všechno. Ale k čemu je nám opevnění, když máme ochrannou mlhu? Akorát nás odděluje od okolního světa,“ zařala pěst a udeřila jí do kamene. „Nakonec na zbytek ostrova zapomeneme. Ta zeď lidem dovoluje, aby se k němu otočili zády, aby zlenivěli a uvelebili se v pocitu bezpečí. Koho zajímá, že náš dar slábne? Komu vadí, že si korunu nasadila další travička?“ Dívala se, jak Jules přejíždí po hradbách prstem. „Předpokládám, že ve Vlčím prameni žádné opevnění nemáte.“

„Takovéhle ne.“ Jen dřevěné ploty nebo kamenné zídky označující hranice jednotlivých statků, které snadno přeskočí kuň a s dostatečným rozběhem i člověk. „Když jsme vyrazili na duel do Indrid Downu zachránit Mirabellu před Katharinou, projížděli jsme kolem zbytků hradebních zdí, které dřív chránily hlavní město. Byly zarostlé trávou a plevelem. Na celém ostrově není nic podobného jako tohle. Dokonce ani násep u Volroye se tomu nevyrovná.“

„Zaslechla jsem, že ve Slunečním dole pořád ještě mají pěkné hradby,“ povzdechla si Emilia. „Jasnovidci. Jsou paranoidní. Tak začneš už s tím, proč jsi sem přišla?“

„Můžeme sejít dolů na pláž?“

„Dnes ne. Nevyslala jsem tam zvědy. Dole v dunách by mohl někdo být. Někdo, kdo by tebe a tu tvou kočku poznal a dal vědět do Volroye. Čím déle si ta travička na trůně bude myslet, žes odjela na lodi spolu s jejími sestrami, tím lépe.“

„Čím déle, tím lépe,“ přikývla Jules a vytáhla z kapsy stříbrné nůžky. „Co třeba navždycky?“

„Nic netrvá věčně. Proč vůbec chceš jít dolů na pláž?“

Jules si přehodila dlouhý hnědý cop přes rameno.

„Ani nevím. Asi abych ho mohla hodit do vody.“

Emilia se rozesmála. „To jsou všichni naturalisti tak sentimentální?“ Pak ukázala na pobřeží poseté červenými a bílými kamínky. „Hoď ho kamkoli. Rybáci ho použijí na stavbu hnízd. To by tě mělo těšit. Ale nemusíš to dělat. Cop je to poslední, co tě prozradí. To spíš ty dvoubarevné oči. Nebo tahleta,“ kývla na Camden.

„Camden se nikdy nevzdám, takže mi to můžeš přestat naznačovat,“ vyjela na ni Jules.

„Já nic nenaznačuju. Mám ji ráda. Jen naturalistka a válečnice může mít tak silného familiára. Tak už dělej.“

Jules uchopila svůj cop. Napadlo ji, jak dlouhé vlasy má asi Emilia. Neustále je nosila sepnuté na temeni do dvou těsných drdolů.

Přiložila si k copu nůžky, těsně pod bradou. Tak to dělávala Arsinoe. Každý rok si ustrihla, co jí do té doby dorostlo, jen aby se vyhnula uhlazené kráse, očekávané od královen. Jednou se

ostříhala tak krůvě, až to vypadalo, jako by měla hlavu pořád nakloněnou na stranu. Její Arsinoe. Byla by na ni tak pyšná.

Pak se Jules zhluboka nadechla, cop si ustríhla a zahodila ho co nejdál směrem k vodě, po níž odplula její přítelkyně.

Sídlo Vatrosů se nacházelo v jižní části města, hned u hradeb. Žili ve velkém domě s mnoha patry, řadami oken s hnědými okenníci a tmavě červenou sedlovou střechou. Byl starý, některé části měl starší než jiné. Ty byly postavené ze stejných šedých kamenů jako hradební zeď, zatímco nové přístavby vznikly z bílých cihel. Palác patřil k nejkrásnějším budovám ve městě. Ale Jules se tam líbily všechny domy, protože sama byla zvyklá na omšelé šindelové střechy ničené vlhkem a sláným větrem. Dar války možná za staletí zeslábl, v Bastianu však dělali, co mohli, aby to nebylo tolik znát. Aby to vyšlo najevo až při bližším pohledu na oprávaně zdivo ve stěnách nebo na zašíváné oblečení.

„Útok střední rychlostí.“

Emilia si přechytila bojovou hůl v rukách. Byla to dobrá zbraň z pevného naolejovaného dřeva spojeného uprostřed v jednu dlouhou tyč, která se dá snadno rozdělit na dvě kratší ke zvýšení tlaku na soupeře.

Jules poslechla, přestože jí hůl připadala těžká a nešikovná. Dvakrát se rozmáchla Emilií po nohách, načech zablokovala její protiútok a uhnula před ranou do hrudi. Emilia akorát přikývla, jinak Jules nijak nepovzbudila.

„Nikdy neřekneš, abych využila dar války,“ poznamenala Jules.
„Nikdy mi neřekneš kdy.“

„Použiješ ho, až ho použiješ,“ odpověděla Emilia a rozdělila svou hůl na dvě části. „A kdy, na to přijdeš sama.“ S tím na ni znovu zaútočila, stále ještě ne plnou rychlostí, nicméně Jules s ní stejně nezvládla udržet krok a hole o sebe zařinčely.

„Ačkoli by to možná bylo snazší, kdybys přesvědčila matku, aby to kouzlo zrušila.“

Jules sklonila hůl k zemi, protáhla si prsty a uhladila vlasy za ucho. Ustříhla si je příliš nakrátko, takže jí teď z uzlu vypadávaly prameny, což jí vadilo. A Camden taky. Každou noc před usnutím jí je olizovala, jako by se je snažila znovu nějak dostat do copu.

„Přestaň s tím,“ zabručela Jules.

„Jen žertuju.“

Až na to, že Emilia vůbec nežertovala. Aspoň ne úplně. Jules si promnula bolavou nohu, doživotní památku na vážnou otravu. Spoutaný nebo nespoutaný dar, kvůli té noze z ní už možná stejně nikdy nebude taková válečnice, jak Emilia doufala.

„Pokračujeme,“ vyzvala ji Emilia. „Nemáme na to celý den.“

Začaly znovu bojovat. Neměly sice celý den, ale většinu dne ano. Odpolední slunce Jules pálilo do hlavy. Emiliiny tmavé vlasy se leskly jako zrcadlo. Vzhledem k tomu, jak vynikající byla Emilia bojovnicí, Jules dospěla k závěru, že nakonec přijde i na to, jak ji s jejich pomocí během souboje oslnit.

Zatímco kolem sebe kroužily, Jules zabloudila pohledem

k nedalekému stromu. Stál osamocený na soukromém dlážděném nádvoří. Uprostřed léta nevypadal tak dobře, jak by mohl. Jak by měl. Mohla by to změnit. Mohla by na jeho větvích nechat ve vteřině vyrašit nové lístky. Pak by jim poskytl stín a Emilii by to mohlo zaměstnat natolik, že by jí Jules konečně mohla zasadit nějaký slušný úder.

„Nikdy po tobě nechci, abys využila daru války,“ vyrušila ji Emilia a Jules se začala znovu soustředit na ni. „Ale ty tady nevyužíváš ani svůj dar naturalistky. Proč? Myslíš si snad, že nás jiné dary urážejí?“

Přitom jí ušetřila dvojité úder, který se Jules podařilo vykrýt.

„Možná ne.“

„Možná ne,“ zopakovala Emilia. „Tím chceš říct, že běžně možná ne. Ale že ve tvém případě by mohlo, protože jsi polydronička,“ pokračovala a rychlým, zcela samozřejmým pohybem trefila Jules přímo mezi oči. Camden začala vrčet.

„Ty se mi divíš?“ zamračila se Jules. „Té kletby se bála i moje vlastní rodina. Kvůli ní se ke mně obrátilo zády moje vlastní město. Pořád nechápu, proč ty a ostatní válečníci ne.“

„Přehlízíme to kvůli tomu, cos dokázala. Kvůli těm velkým věcem, které ještě dokážeš. Bylas to ty, kdo dodával sílu slabé královně Arsinoe,“ dodala Emilia. „A tvůj dar je stejně silný jako můj, přestože je spoutaný kouzlem. Teď bys ho mohla využít. Mohla bys mi silou mysli strhnout hole stranou, kdybys chtěla. Kdybys to jen zkusila.“

V tu chvíli se Emilii zablýsklo v očích a znovu se na Jules vrhla. Už ne poloviční rychlostí nebo poloviční silou, ale naplno. Díky své trénovanosti ji hned dostala do obranné pozice, až se jí podlamovala kolena. V okamžiku, kdy Jules uklouzla noha po štěrkku, jí v srdci vzplála známá jiskra.

Dalšímu Emiliinu útoku se vyhnula. A dalšímu a dalšímu. Čekala, dokud se nedostane do správného postavení, dokud nebude mít Emilia Camden ve slepém úhlu.

V tu chvíli pak sama tvrdě zaútočila a Camden vyskočila. Celou dobu číhala příkrčená na zemi jen na to, aby mohla Emilii srazit do trávy.

„Co to?“ vyhrkla Emilia, otočila se na záda a zadívala se na Camden a na Jules. Na okamžik stiskla zuby a zrudla tak, že to bylo znát dokonce i na její snědé pleti. Pak se rozesmála. „Dobře, chápů,“ řekla, zabořila Camden prsty do srsti a poplácala ji po žebrech. „K čemu je ti dar války, když máš ji.“

Emilia hodila Jules lehký červený plášť. Takový, jaký nosili sluhové.

„Kam jdeme?“ chtěla vědět Jules. Po dlouhém odpoledni naplněném tréninkem neměla chuť nikam chodit. Toužila akorát po teplé večeři a měkkém polštáři.

„Do hostince přijela potulná pěvkyně. Otec říkal, že zná baladu o královně Aethiel. Jdu si ji poslechnout.“

„Nemůžeš jít bez nás? Já tam u piva akorát usnu, nerada bych ji urazila.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Emilia. „Bez tebe jít nemůžu. Camden tady bude muset samozřejmě zůstat. Bude tam příliš mnoho lidí, kterým nemůžeme věřit. Ale přineseme jí sem pak pěkně šťavnatou jehněčí kýtu.“

Camden zvedla hlavu z tlap, ale jen na tak dlouho, aby si zívla. Jehněčí kýta a tichá místnost, to se jí zamlouvalo.

Zatímco Jules kráčela za Emilií městem, stáhla si kapuci co nejdříve do čela, aby jí nebylo vidět na oči. Téměř všichni kolemjdoucí Emilii poznávali a buď jí kývli na pozdrav, nebo naopak sklopili zrak. Celé město znalo hrdou bradu a energickou chůzi nejstarší dcery klanu Vatrošů. Projevovali jí téměř stejnou úctu, jakou obyvatelé Vlčího pramene vyjadřovali Jules, dokud nevyšla najevo její kletba. Kdyby se tam vrátila teď, odvěkli by ji v pou-
tech do Indrid Downu.

V hostinci byla spousta lidí a pěvkyně už začala s představením. Emilia se trochu zamračila, ale všichni věděli, že nekonečné balady lidových pěvců se táhnou dlouho do noci a lidé přicházejí a odcházejí, aby si poslechli své oblíbené části.

„Tohle ještě není balada o Aethiel,“ podotkla Emilia, „ale referén balady o královně Philomeně. A ta trvá věčně. Seženu nám nějaké jídlo a pití.“

Uvnitř bylo takové vedro, že si Jules sundala kapuci. Stejně jí nikdo nevěnoval pozornost. Všichni upírali oči na pěvkyni stojící u krbu v překrásné tunice se zlatými lemy. Patřila k těm nejmladším, jaké kdy Jules viděla. Ne že by jich viděla nějak mnoho. Přes

Vlčí pramen nikdy moc nechodily. Možná proto, že je únavné zpívat noc co noc baladu o královně Bernardině a jejím vlkovi. Tahle pěvkyně měla přes tuniku přehozený lehký plášť s kápí, podobný tomu Julesinu. Její hlas zněl melodicky dokonce i za nekonečného refrénu o hrobech a nožích a kožené zbroji a pořád dokola, dokud v písni neoblékne dávno zesnulou královnu do plné polní.

Jules si našla volný stůl vzadu u stěny a posadila se k němu. Když se Emilia vrátila, pěvkyně už se přesunula od královniny výzbroje k popisu nelítostnosti její armády.

„Co máme k jídlu?“ zajímala se Jules.

„Jehněčí kýtu, jak jsem říkala. S vařenou zeleninou. Sníme, co sníme, a zbytek doneseme Camden.“ Emilia se rozhlédla kolem dokola, načež se zadívala znovu na pěvkyni. „Tímhle tempem se k Aethiel vůbec nedostane. Až si dá přestávku na jídlo, možná bychom ji mohly zlákat sem k nám a dostat z ní aspoň pár veršů.“

„Nebo si můžeš počkat. Bude tu tak dlouho, dokud jí lidé budou platit. A krom toho, nerada bych se k ní dostala příliš blízko. Potulné pěvkyně křižují celý ostrov. Mohla by mě poznat.“

„I kdyby ano, nic by neřekla. Na to, že toho tolik nazpívají, jsou pěvci překvapivě mlčenliví.“

„Jak to víš?“

Emilia zvedla obočí.

„Tak pro začátek, ještě nikdy jsem nemusela žádného zabít.“

Potom přinesli jídlo. Obrovský talíř plný veliké jehněčí kýty na zeleninovém lůžku s pečenými brambory.

„Díky, Benji,“ poděkovala Emilia plavovlasému číšníkovi, který měl hostinec jednou zdědit.

„Celá kýta jen pro dvě,“ poznamenal Benji. „Neřekl bych, že někdo tak drobný bude mít až takovou chuť k jídlu.“

Když se na něj Jules podívala, zjistila, že se na ni usmívá. Honem zase sklopila zrak.

„Na mém žaludku není drobného vůbec nic,“ zabručela.

„No, tak doufám, že vám bude chutnat. Přinesu další korbel piva.“

„Je na tebe zvědavý,“ neuniklo Emilii.

Jules na to nic neřekla. Nebyla vůbec zábavná společnice. Mís- to toho předstírala, že poslouchá baladu, a mluvila, jen když to ne- šlo jinak. Patrně s ní nebyla zábava už od té doby, co do Bastianu přijela. Ale jak s ní měla být legrace, když si i při každém jídle vzpo- mněla na Arsinoe a její vyhlášený apetit? Když se v každém rošťác- kém úsměvu každého chlapce mohl skrývat Joseph, na tu jednu jedinou vteřinu, než si zase a znovu uvědomí, že Joseph je mrtvý?

Přinutila se pohlédnout znovu na pěvkyni. A v ten okamžik zjistila, že i ona se vpíjí pohledem do ní, zatímco její rty zpívají o válečné vřavě a hořícím městě. Jules neuhnula, naopak, vzplál v ní vztek, aniž věděla proč. Ta žena maličko pootočila hlavou, takže si Jules konečně v jejích vlasech všimla i jednoho bílého pra- mene zapleteného do copu, který se táhl záplavou dalších zlatých vlasů jako rampouch.

Takové bílé prameny mívali jasnovidci.

„To není žádná obyčejná pěvkyně,“ zašeptala Jules. „Co to na mě chystáš, Emilie?“

Emilia nezapírala. Dokonce se ani nezatvářila provinile.

„Válečníky a jasnovidce odjakživa pojí silné pouto. Tak jsme se dozvěděli, že ti máme přijet na pomoc na ten duel. A teď zjistíme, co s tebou má Bohyně v plánu. Co je? Myslelas snad, že tě tu budeme ukrývat navěky? Jako nějakého vězně?“

Jules sledovala, jak se pěvkyně uklonila posluchačům s omluvou, že si dá přestávku na jídlo a pití. „Říkalas, že tu můžu zůstat, jak dlouho bude třeba,“ zamumlala.

To už potulná pěvkyně stanula u jejich stolu.

„Ráda tě zase vidím, Emilie Vatrosová.“

„Já tebe taky, Mathildo. Posad' se k nám a dej si s námi trochu jídla a pití. Jak vidíš, máme tu toho pozeňnaně.“

„Takže vy se dokonce znáte,“ zavrčela Jules, když si k nim Mathilda přisedla. Zblízka na ni byl fascinující pohled. Nejspíš jí nebylo víc než dvacet let a ten bílý pramen ve zbytku jejích zlatých vlasů vynikal tak, až bylo s podivem, že si ho Jules nevšimla hned.

Emilia vytáhla z pochvy u opasku nůž, uřízla si z kýty pořádný kus masa a naložila si k němu na talíř hromadu brambor a zeleniny, načež dorazil Benji s dalším pohárem a džbánem piva.

„Já bych si dala ještě nějaké víno,“ požádala ho Mathilda. Benji přikývl a odběhl pro něj. „Je mi ctí, že tě potkávám, Juillenne Miloneová.“

„Opravdu?“ odtušila Jules podezíravě.

„Ano. Ale proč se na mě díváš tak nenávistně? Vždyť jsme spolu ještě ani nemluvily.“

„Poslední dobou moc lidem nevěřím. Byl to těžký rok. A ona mě navíc oslovuje jménem strašně nahlas,“ dodala s pohledem na Emilii.

Emilia s Mathildou si vyměnily chápavý pohled. Kéž by tu jen byla Camden, aby se po nich obou mohla rozmáchnout.

„Uvědomuju si, že je nutné jednat diskrétně,“ ubezpečila Jules Mathilda. „Stejně jako si uvědomuju, že tvá nedůvěra k jasnovidcům pramení z proroctví, které opřádá tvé narození. Proroctví o polydonické kletbě. Ale to se ukázalo jako pravdivé, ne?“

„To ano. Nicméně taky jsem zaslechla, že ta jasnovidka prokovala i to, že by mě měli utopit. A to pravda není.“

Mathilda zvedla obočí a zadívala se na ni, jako by chtěla říct: „To možná ne. Nebo aspoň prozatím ne.“

„Nic víc jsi o ní neslyšela?“ pronesla nahlas.

„Je toho snad ještě víc?“

„Nikdy jsme se nedozvěděli, jakým konkrétním znamením se ta jasnovidka řídila. Skrz její oči dokážeme vidět jen tu temnou kletbu.“

„A znaly jste se? Myslím kdysi,“ chtěla vědět Emilia. „S tou jasnovidkou, která rozhodila kosti, když se Jules narodila.“

„Byla jsem tehdy ještě dítě. Nevzpomínám si, jestli jsem se s tou ženou ve Slunečním dole někdy setkala. Stejně jako by si ji

nevybavilo mnoho ostatních. Protože se z Vlčího pramene už nikdy nevrátila.“

„Co to má znamenat?“ naježila se Jules.

„Že tvá rodina pravdu o tobě velice dobře skryla.“

Ve skutečnosti tím Mathilda chtěla říct, že Julesina rodina tu ženu zabila. Ať už byla jasnovidka, nebo ne, ani ona si tím nemohla být jistá. Mohla se jen dohadovat. Obviňovat. A Jules si odmítala představit babičku Cait nebo dědu Ellise, nebo dokonce Madrigal, jak té stařeně rozbíjejí hlavu kamenem.

„A jak zní pravda o mně teď? To jsi nám přišla říct?“

Mathilda si utrhla kus masa. Bylo tak dokonale propečené, že ani nepotřebovala nůž. Přesto ho žvýkala snad celou věčností. Jules mezitím čekala a zařekla se, že neuvěří jedinému slovu, které ta jasnovidka vyřkne. Zároveň však doufala, že se od ní dočká nějaké vize, nějakých novinek o Arsinoe a o Billym, jak se jim na pevnině daří. Je Arsinoe v bezpečí? Vystrojili Josephovi důstojný pohřeb? Od toho dne, kdy se s nimi rozloučila a dala sbohem jejich lodi pohupující se na vlnách před pevninou, jako by už uplynula celá věčnost. Toho dne se nechala znovu spolknout mlhami Fennbirnu, které ji spolu s Camden zanesly zpět domů.

Dokonce by se spokojila i s nějakými zprávami o Mirabelle.

„Pravda o tobě se teprve ukáže,“ prohlásila Mathilda nakonec. „Vím jen to, že jsi kdysi byla královnou a můžeš se jí stát zas. Ta slova se mi v mysli opakují jako refrén od chvíle, kdy jsem se na tebe poprvé podívala.“

PEVNINA

Jakmile zazvonil zvon, zaduněla kopyta a koně s rozevlátými ocasy vyrazili ze startovní čáry. Arsinoe se chytla zábradlí před svým sedadlem, vstala a málem přes něj přepadla, aby měla co nejlepší výhled, až se proženou kolem nich, všichni nádherní, zářiví, s drobným žokejem držícím se zuby nehty v sedle, jako by šlo o život.

„Už běž!“ vykřikla. „Jsou v té zatáčce... jak jsi říkal, že se jmenuje...“

„Vždyť já vidím,“ podotkl Billy a se smíchem ji chytil za šaty. „A teď už slez, ať nespadneš do spodní řady!“

Arsinoe si povzdechla a seskočila zpět na zem. Nebyla ale zdaleka jediná, kdo se zvedl ze sedadla. Spousta ostatních udělala to samé, aby mohli tleskat nebo líp viděli malými dalekohledy. Dokonce i Mirabella sedící vedle Billyho z druhé strany se postavila a samým nadšením se na něj natlačila tak, že mezi ní a Arsinoe skoro nemohl dýchat.

„Odtud je to sice taky zábava,“ poznamenala Arsinoe, „ale dole u trati by to určitě bylo ještě lepší.“ Zhluboka se nadechla vůně pražených oříšků a zakručelo jí v břiše.

„Tam bychom nemuseli mít tak dobrý výhled,“ podotkla Mirabella a Billy přikývl. Jeho otec platil za tahle skvělá místa každoročně velkou sumu peněz. Tak jim to aspoň Billy cestou tvrdil.

„Tak co z koňského hřbetu?“

„Tady se ženy dostihů účastnit nesmí,“ připomněl jí Billy. Arsinoe se zamračila. Určitě by rychle změnili názor, kdyby jen viděli Jules. Drobnou, šlachovitou Jules, která dokáže kličkovat s koněm před stádem, jako by byli jedno tělo.

Koně na dráze mezitím proběhli cílovou rovinkou, vstříc směsi jásotu a zklamaného bručení. Šlo o poslední závod toho dne, a ani jeden z koní, na něhož vsadili, nevyhrál. Přesto se všichni tři usmívali. Arsinoe chytila levou rukou Billyho a pravou si k sobě přitáhla Mirabellu. Tak vyrazili dolů z ochozů. Arsinoe se mezi nohama pletla špatně padnoucí sukně šedých šatů, pod níž skrývala černé kalhoty. Trvala na tom, že je bude nosit. Mirabella vypadala na rozdíl od ní překrásně v bílých šatech s nabíranými rukávy a krajkovým lemem u krku. Na ostrově ani jedna nenosily jinou barvu než černou. Mirabella ji doplňovala pár barevnými drahokamy. Jenže ona byla tak krásná, že vypadala skvostně v čemkoli.

Arsinoe se zhluboka nadechla. Pobyt venku ji těšil, přestože teplý letní vzduch voněl městem, a ne mořem. Občas se u Billyho doma, v jeho krásném cihlovém domě, cítila tak přidušená.

Když zahruli na ulici plnou lidí, vrazila do nějakého kolemjdoucího ramenem. Než se mu stačila omluvit, zděsil se pohledu na její jizvy, pořád ještě jasně zřetelné na pravé tváři. Billy hned zaťal ruku v pěst a Mirabella už otevírala ústa, ale Arsinoe je zastavila.

„Nevšímejte si toho, pojďme dál.“ Poslechli ji, ale od té chvíle kráčeli těsně vedle sebe kousíček před ní, takže ji chránili vlastními rameny a nepřátelskými pohledy varovali každého, kdo by na ni chtěl zírat. „Dobrá Bohyně,“ rozesmála se Arsinoe. „Vy dva jste stejně hrozní jako Jules.“

Dál se proplétali davy a pozorovali okolojedoucí kočáry a drožky. Bylo tam ještě rušněji než na hlavní třídě v Indrid Downu. Tamní hemžení jako by nikdy neustávalo. Vtom se kolem prohnala drožka tažená zuboženým vyzáblým koněm. Záda měl celá sešlehaná bičem.

„Hej, jednejte s ním trochu líp!“ zavolala Arsinoe za kočím, ale ten se na ni jen ušklíbl.

„Kdybych tak měla své blesky,“ posteskla si Mirabella. „Nebo oheň. To bych mu založila v kalhotách hezký táboráček.“ Jenže to nemohla. Mimo ostrov jejich dary slábly a mizely. I kdyby Arsinoe byla naturalistkou, a ne travičkou, možná by toho chudáka koně ani nedokázala nijak potěšit.

Billy pokrčil rameny. „Neříkejte mi, že na Fennbirnu není nikdo, kdo by týral koně.“ Nicméně když si snažil vybavit nějaký příklad, nepodařilo se mu to. Dokonce ani v hlavním městě z úcty k naturalistům nikdo zvířata netrápil.

Vtom do Arsinoe někdo zezadu vrazil. Tiše zaklela. Nebyla si jistá, že si na ty davy někdy zvykne. Z nějakého důvodu někdo vždycky strčil do ní. V Mirabelle zůstávalo cosi královského, k té se nikdo takhle přiblížit neodvažoval.

„Ale ne,“ vyhrkl Billy, když zabočili do jejich ulice plné honosných cihlových domů s umělecky kovanými branami a bílými kamennými schody přede dveřmi. Před jeho domem totiž postával hlouček mladých dam v růžových, zelenkavých a světle žlutých šatech. Mohlo se jednat jen o Christine Hollenovou, dceru guvernéra, a její dámský doprovod, bez nějž snad ani nevycházela.

Arsinoe se zadívala do okna pokoje ve třetím podlaží, kde s Mirabellou žily. Billyho dům měl čtyři patra a mnoho volných pokojů, takže se o žádný nemusely dělit. Ale když s Mirabellou dorazily na pevninu, nohy ještě roztřesené a šaty promočené bouří, držely se jedna druhé jak klíště a odmítaly se rozdělit. A tak je Billyho matka, paní Chatworthová, ubytovala v jednom z velkých hostinských pokojů.

„Nevím, jestli na to mám dnes žaludek,“ poznamenala Arsinoe. Christine Hollenová měla na Billyho evidentně políčeno ještě předtím, než odjel na Fennbirn, a nezdálo se, že by si to kvůli přítomnosti Arsinoe teď hodlala rozmyslet. Jestli bude muset vydržet další čajový dýchánek, během něhož se bude Christine kolem Billyho okatě motat, pravděpodobně se zachová způsobem pro dámu nevhodným, jak by řekla paní Chatworthová. Dokonce možná ještě nevhodnějším než obvykle.